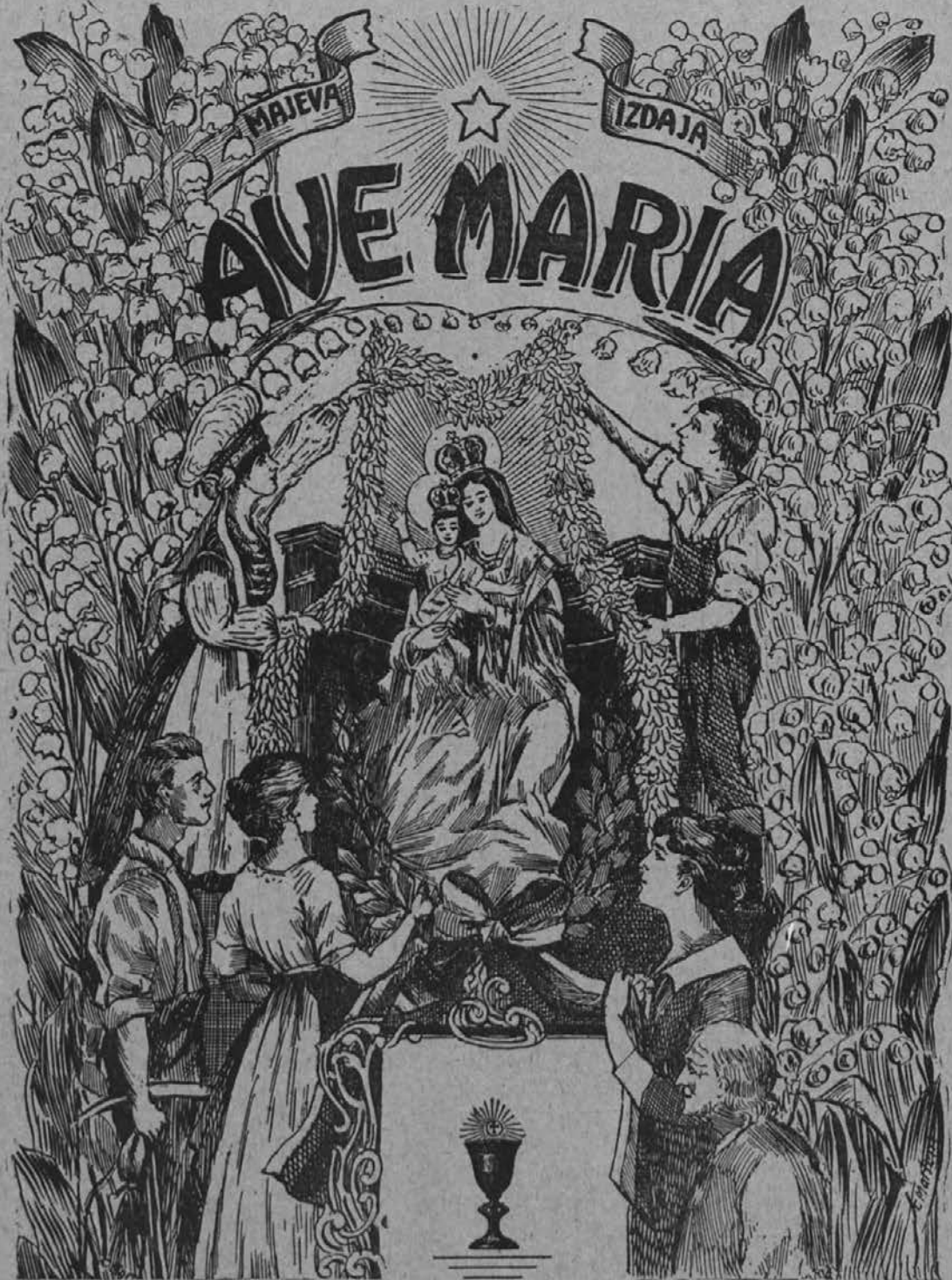

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 9.

APRIL 30th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

NAZNANILO.

S tem se naznaja vsem Ameriškim rojakom da je naše podjetje, ki je last slovenskega katoliškega delavstva v Ameriki, stopilo v najboljšo direktno zvezo z najuglednejšimi in najzanesljivejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji in tudi po vseh drugih državah v Evropi.

Naše podjetje si je nadelo nalogo že ob svojem početku, da bo služilo v dobrobit svojega naroda v naši novi domovini v Ameriki. Od prvega dne svojega početka pa do danes je to nalogo vršilo kar najbolj točno in zanesljivo. Skozi naše roke je romalo v vse dele Evrope na sto in sto tisočev dolarjev in vsaka pošiljatev je dospela na določeno mesto in se izplačala v primeri z drugimi najhitreje in prejemaniki niso imeli nikakih sitnosti ob prejemu denarja. To nam potrjuje na stotine pisem, ki smo jih prejeli od svojih rojakov od tu in iz domovine. Da nam pa bo mogoče našim rojakom v Ameriki služiti še bolje kakor do sedaj, zato smo stopili v zvezo, kakor smo že omenili, z najuglednejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji, v zasedenem ozemlju, ki pripada sedaj po mirovni pogodbi Italiji in tudi drugod po vseh državah v Evropi.

Da smo stopili v te zveze nas je privedlo to, ker smo bili priča nešte- tih prever in sleparij, ki so jih doživeli naši ljudje v Ameriki zadnje čase, ko so sedali na limanice in vabljuje obljube raznih zakotnih agentov, ki so jemali od naših ljudi denar le iz izkoriščevalnih namenov.

Naše podjetje si je torej nadelo veliko nalogo delati za korist svoje- ga naroda v Ameriki in ga tako obvarovati vsakih neljubih posledic pri pošiljanju denarja v staro domovino.

Zatorej rojaki! V Vaš lastni dobrobit bo, ako boste podpirali naše podjetje: prvič, pri nas boste našli najbolj točno postrežbo in drugič: obvarovali se boste prevar, ker mi Vam jamčimo za vsak cent, ki ga pošljete po nas kamorkoli.

Cene za pošiljanje denarja boste vedno našli v listu Edinosti in po njih se ravnajte kadar nam boste izročali denar, da ga pošljem v staro domovino ali že kamorkoli.

Za vse navodila pa se vselej obrnite na:

EDINOST.

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.

NAZNANILO IN PRIPO-
ROČILO.

Našim naročnikom in do- brotnikom kakor tudi vsem ro- jakom v državah Pennsylvania in West Virginia naznanjamo, da jih bo te dni obiskal Mr. MICHAEL ŽELEZNIKAR.

On je pooblaščen pobirati naročnino, oglase in sploh vse, kar je zvezi z našimi listi "AVE MARIA", "EDINOST" in "GLASNIK PRESV. SRCA JEZUSOVEGA".

Vsem ga toplo priporočamo in obenem prosimo, da mu gre- do rojaki na roke v vseh ozirih.

UPRAVA IN UREDNIŠTVO
AVE MARIJE, EDINOSTI
IN GLASNIKA P. S. J.

NOVI MOLITVENIKI DOSPELI IZ
STAREGA KRAJA.

- "Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
- "Presv. Rešnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene... 1.50
- "Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene... 1.50
- Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Mati Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Najnovejše povestne in poučne knjige- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca 1.00
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo 1.50

Širite
Katoliško
Časopisje

ŠTEV. (No.) 9. APRIL 30th, 1921. LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjemza Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

M. Elizabeta:

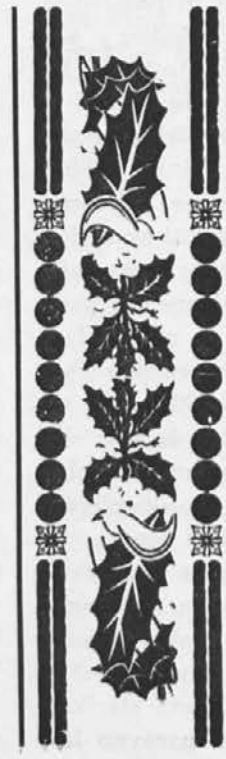
MAJNIK.

Majnik posetil
 zopet je trato
 v belih sandalih
 s suknjico zlato.

V sveže preproge
 brstja, zelenja
 z nežnimi prstki
 šopke pripenja.

V noči prižiga
 zvezdice zale,
 v jutro med bilke
 vpleta korale.

Pevkam krilatim
 strune navija,
 peti uči jih:
 "Ave, Marija!"

Roža skrivnostna.

H. B.

Pozimi, ko narava na videz, mrtva počiva pod snežno odejo in ji ostra burja poje svojo otožno mrtvaško pesem, človek, čegar srce je vstvarjeno za veselje in srečo, neka ko nehote čuti, da ni tukaj doma, da je njegov pravi dom nekje drugje, kjer ni mrzle in mrtve zime, ampak topla, večna pomlad. Ko pa začne izpod snežne odeje vstajati deviška pomlad, kakor ena sama krasna roža, ga ta cvetoča podoba, ki jo ima pred seboj, tako omami, da vse take resne misli stopijo v ozadje.

Narava na višku svoje lepote in krasote, ki jo kaže v maju, je res nekaj zapeljivega za človeško oko, zlasti kjer sta si zima in pomlad v tako živem nasprotstvu, kakor v našem starem kraju. Seve to lepoto in krasoto je treba videti, jo uživati v vsej njeni naravni deviški privlačnosti. Mestni otrok, ki ni nikdar prišel iz mestnih parkov v prosto naravo, o tej naravni lepoti nima dosti več pojma, kot slepec o barvah. Ne rečem, da niso tudi mestni parki lepi, za tekega, ki še ni prišel v divno prosto naravo najbrž zelo lepi, a so le posnetek narave. Morda je ta posnetek izboren, morda še bolj slikovit kot original, izvornik. Toda, kakor posnetek nikoli ne doseže originala, ne v umetniški lepoti, ne v vrednosti, tako lepota mestnih parkov ne naravne lepote. Izumetničena naravna lepota, kakor jo nudijo mestna šetališča, je v primeri z naravno, kakor popaudrana starikava ženska v primeri z naravno le-

pim dekletom, ki ne potrebuje nikakih mazil in lepotil. Zato si pa sin proste narave in planin sicer rad ogleda skrbno negovane mestne nasade, a se jih tudi hitro naveliča. Srce mu zahrepeni nazaj v njegov planinski raj.

Ko sem bil jaz prvič v čikaškem Linkoln-parku, ki je znan po svoji lepoti, sem imel še precej užitka. Ko sem prišel drugič, ter se v cvetličnjaku vstavil ob umetnem ribnjaku in mlinu, me je neka otožnost objela. Ta pogled mi je pričaral pred oči sličene prizore naših gora. Živo, kakor bi stal pred njimi kot nekaj, sem jih gledal pred seboj. Ne mislim našega Bleda, kjer val igrajo ribce majo dobrovoljni ples. Ta je v svoji naravni lepoti res kinč nebeški. A danes je že preveč moderniziran. Njegovo ozračje je že okuženo s parfumom. Lepši, ker naravnejši je Bohinj. Najlepši pa je pogled v nedolžna očesca naših gora, v kristalno čista planinska jezera, v katera gledati ni vsakemu dano, a kdor pogleda vanje, se čistejši vrača proti mestni Sodomi.—Kdor je enkrat v nje zrl, ali stal ob izviri Savice, ali Kamniške Bistrice, ali se je po Logarjevi dolini bližal slapu Savinje pod Okrešljem, ali je sedel v senci Samotnega mlina tam pod Kamniškimi planinami, ter vžival še deviško lepoto teh naših biserov, ki jih ob obeh straneh čujejo mogočni sivi orjaki, tega najboljši posnetki po mestnih parkih ne le ne očarajo, ampak ga puste

hladnega in mu bude le domotožje po planinskem raju.

Tisti, ki se je kdaj naslajal ob taki, po človeških, četudi umetniških rokah, neoskrunjeni naravni krasoti, razume hrepenenje zaprašnega meščana, ki se cel teden željno ozira po planinah v daljavi in koprni: Na planine, na planine vedno žene me srce . . . razume novodobno strast turistik, hribolastva. Kaki zapečkarji se sicer radi norčujejo iz takih, češ gora ni nora, tist je nor, ki gre gor. Ko bi bili kedaj sami opazovali lepoto božjega stvarstva z visokogorskega pozorišča, bi brezdomno drugače govorili. Jaz sem imel samo enkrat priliko za nekaj trenutkov uživati tak razgled. Bilo je na švicarskem Lötshbergu, preko katerega se vije vratolomna električna železnica. Ob izhodu iz predora pri Hothenu se naenkrat pokaže čarovita podoba. Globoko dol po lepi gorski dolini živahno skaklja bistra hči švicarskih planin mogočna Rona. Ob njenih bregovih bujna žitna polja, po katerih se razlega veselo jodlanje, okrog pa resno gledajo to mlado, bujno življenje častitljivi starci z belimi plešami: Weisshorn 4512 m, Matterhorn 4505 m, Monte Leone 3557 m. Preko njih razoranih hrbtov drve izpod snežnikov in ledenikov, bi rekel kar čez glavo, peneci se hudourniki, kakor bi se hoteli kosati, kdo bo prej v gorkejši dolini. Ob taki slikoviti gorski podobi človeku prvi trenutek sapo zapre od začudenja. Šele čez

nekaj časa se zdrami iz svojega zamaknjenja in vsklikne: Krasno, divno, nebeško! Od tedaj razumem strast hribolastva in se več ne čudim, če ljudje tvegajo tudi marsikatero nevarnost, da si morejo privoščiti tak užitek.

A vsaka strast je, bi dejal, iskri arabec, ki ga je treba trdo držati, sicer je on gospodar položaja, kar pa ni varno. Če je strast neomejen voditelj, je voditelj slepec in konec je ali v obpotni jami ali v gorskem prepadu, morda samo v prenešenem pomenu, morda pa tudi v resnici. Tudi čut za lepoto narave je tak iskri arabec. Kdor ga trdo drži na vajetih, mu, zlasti v majskih dneh, osladi marsikatero težko uro, prežene to ali ono morečo skrb. Kdor pa spusti vajeti, zdirja z njim v pogubo. In takih je mej današnjimi prijatelji narave veliko. Navdušenje za lepoto narave se je pri mnogih prelevilo v oboževanje. Oni govorijo o božanski naravi, o naravi svečeni, o božjih templjih z altarji vrh gora. V tem in samo v tem templju opravljajo mnogi svojo službo božjo. Na planinskih železniških postajah izstopi ob sobotah popoldne največ izletnikov, ki gredo na hribe k maši. Isti oboževavni duh nara-

ve se vceplja tudi mladini, ki se, kar je umevno, zelo zavzema zanj. Na Nemškem obstoja razpredeno dijaško društvo Wandervogel, ptica selivka, ki, večinoma ob nedeljah na vse zgodaj, v spolno mešanjih jatah izletava v naravo k služ-

bi božij.

Koliko je pa taci, ki je sicer ne obožavajo, a jih vendar nekako zmeša, ko jo gledajo v poročni obleki maja, polno življenja in cvetja,

hoditi po poljih travnikih in legih. Njena deviška lepota jih omanlja, da ne vidijo, kak je njen konec. Če bi malo okrog pogledali, bi morda zapazili tam kje za kakim osuhlím drevsom staro ženo, ki se jim pomilovavno nasmiha, kakor v življenju izkušén človek mlademu zaljubljenemu paru, češ vaju bo že minilo, še grizla se bosta. Vidite mene staro jesen, jim govori, pred letom sem bila jaz prav tako samo življenje in cvetje, kot ta moja vnukinja. Danes ona meče zadnje moje zaostale spomine od sebe. Spomladni vetrovi otrešajo zadnje suhe liste v drevja. Ob letu bodo pa prav tako žvižgali žalno pesem po zadnjih ostankih njenega, zdaj tako kipečega življenja in mameče lepote. Glej te toraj, da vas ne premoti. Dobrohoten opomin skušene starke. Toda človek je že tak, da, kakor pravi modri Seneka, vedno več očem veruje kot ušesom. Da se preveč ne zagleda v mamljivo podobo majske narave, ali celo pade pred njo na kolena, mu je bilo treba pred oči postaviti drugo, še lepšo podobo, katera življenje in cvetje ne pozna jeseni. To dela sv. cerkev s tem, da svoje otroke ta zapeljiv mesec popelje k — Majniški kraljici.

(Konec prihodnjíč.)

Rev. Evstahij Berlec O.F.M.

KRALJICA MAJA.

Pozdravljena, pozdravljena,
ti bela roža, vselej čista,
Gospa, presrečna mati Krista,
v nebesih večno slavljena,
Marija, o Marija!

Pozdravlja tebe šmarnica,
premila cvetka, hčerka maja,
glej šopek te otrok obdaja
in ljubi te, Brezmadežna,
Marija, o Marija! —

Pozdravlja tebe Cerkev vsa,
ti Mati naša in Kraljica,
o Lilija, devic Devica,
prepeva duša blažena:
Marija, o Marija! —

LILIJA IZ RAJA.

K.

OBISKOVANJE.

Nekoliko dni je minilo po skrivnostnem velikem dnevu, ko je Marija postala Mati Božja. Njeno srce je bilo polno nebeške sladkosti. Njena duša je bila bolj v nebesih pri Bogu, kakor pa na zemlji. Stara služkinja je kar strmela, ni mogla razumeti, kaj se je zgodilo z Marijo. Ta nebeški svit, ki je ožarjal obraz njene gospodinje, ta nebeška radost in nerazumljiv mir, ki se je razlival po njenem že itak krasnem obrazu, jo je napolnil z občudovanjem, da si ni mogla tega razložiti. Slutila je pa vendar, da se je moralo nekaj posebnega zgoditi. Tudi govorila je malo, še manj kakor do tedaj.

In v resnici je vriskala duša Marijina nebeškega veselja in radosti. Neprenehoma se je zahvaljevala Bogu za to preveliko milost.

Obenem je pa mislila na veselo sporočilo, katerega je čula iz ust angeља, da je tudi teta Elizabeta postala presrečna mati na svoja stara leta. Nekoliko dni pozneje se je napravila na pot v hribe. Hotela je častiti svoji ljubljene sorodnici k veliki sreči, ki jo je doletela. Nihče namreč ni bolje poznal velike žalosti Elizabetine, ker ni imela otrok, kakor Marija, kateri je že tolikrat s solzami v očeh tožila svoje gorje in svojo nesrečo in pri nji iskala to-

lažbe. Sedaj, ko jo je doletela ta sreča, gotovo želi Elizabeta, da jo Marija obiše in da deli z njo njeno srečno veselje in njeno veliko srečo. Obenem je pa želela tudi sama izliti svoje prepolno srce teti, kakor je že tolikrat storila, posebno takrat ko je bila v templju

Svojo hišico je zaupala varstvu sosede, dobre udove, kateri je že marsikako uslugo storila. Vzela je seboj staro služkinjo in še neko drugo deklico, prijateljico in odšle so vse v hribe, kjer je stanovala teta Elizabeta.

Cesta je bila dolga, toda bila je prijetna. Ravno je spomlad okrasila vso naravo s svežimi cveticami. Prijetni spomladni vetriči so jih hladili, da niso toliko čutile težke poti. Cvetlice ob poti so hitele iz zemlje, ko se je bližala najlepša lilija iz raja mimo, da se ji poklonijo in jo pozdravijo. Akacije so se hitele oddevati s snežnobelim cvetjem in napolnjevale so vso okolico s prijetnimi dišavami, kakor bi hotele pokazati kako prijetna v očeh božjih je Ona, katera gre mimo. Zelene vrbe so se priklanjale s svojimi dolgimi zelenimi vejami, kakor bi se hotele pokloniti Onemu, katerega nosi presrečna Devica in Mati. Ptčki so leteli od vseh strani in so žgoleli najlepše in najslajše svoje pesmice, ko jim je prišla v bližino Ona, ki

nosi svojega Stvarnika. Zveri v gozdovih so pozabile na svojo divjost in prihitele so iz šum se poklonit svojemu Stvarniku. Pot Marijina se je vila dalje časa ob reki Jordanu. Valčki v reki so veselja zažuboreli in šumljali najslajše svoje pozdrave Materi Mariji. Zdelo se je, da cela narava tekmuje mej seboj, kako bi bolj prisrčno in bolj slovesno pozdravila svojega Stvarnika, učlovečeno Besedo in njegovo presrečno Mater.

Sedem dni je trajalo potovanje.— Ko so prešle vesele popotnice rodovitno dolino Jezrelsko, skozi Arhelajo, čez potok Fasaelis, zagledale so pred seboj mesto Hebron, konec njihovega popotovanja. Predno so pa šle v mesto, stopila je Marija z osla, na katerem je potovala in šla je k bližnjemu potoku, da se umije. Med tem je pa poslala svoji spremeljavki naprej, da naznaniti teti Elizabeti njen prihod. Toda predno je mogla Elizabeta prihiteti daleč od svoje hiše naproti svoji sorodnici, bila je že Marija pri njeni hiši. — Srečali sta se na donračem pragu.

“Mir Gospodov naj pride na te in na tvojo celo hišo!” pozdravila jo je Marija.

Ta pozdrav je izgovorila Marija s tresočim in ginjenim glasom. Videlo se je, da je globoko ginjena. Elizabeta je bila prevzeta radosti. In

glej, ko je začula ta Marijin pozdrav, poskočilo je dete pod njenim srcem, kakor v posebnem veselju. In po navdihnjenju svetega Duha je spoznala v trenutku, kedo je nje-

na presrečna sorodnica in zaklicala ji je čudne besede:

“Marija, blažena si med ženami in blažen je sad tvojega telesa!” In ponižno je pokleknila pred Marijo,

kakor bi se hotela pokloniti veliki skrivnosti, katero je spoznala v svoji sorodnici in ponižno rekla: “Od kod meni ta sreča, da pride mati mojega Gospoda k meni!”

Marija je bila presenečena. Od kod ve teta vse to? Hotela ji je odgovoriti, toda preveč ginjena in prevzeta nebeškega veselja ni mogla spregovoriti besede. Slednjič se je pa vsa sreča njene duše in vsa radost njenega srca zlila v prekrasen slavospjev Najvišjemu. Povzdignila je obe roki proti nebu in rekla:

“Moja duša poveljuje Gospoda!

“In moj duh se veseli v Gospodu, mojemu Zveličarju.

“Zakaj ozrl se je na nizkost svoje služabnice, glej, odslej me bodo srečno imenovali vsi narodi.

“Zakaj On, ki je mogočen, mi je storil velike reči in sveto je njegovo ime.

“In njegovo usmiljenje je od roda do roda njim, ki se ga boje.

“Moč je izkazal s svojo roko, razkropil je napuhnjene v misli njih srca.

“Mogočne je pahnil s prestola in povišal ponižne.

“Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je pustil prazne.

“Sprejel je Izraela, služabnika svojega, in se je spomnil svojega usmiljenja.

“Kakor je obljubil našim očetom, Abrahamu in njegovemu zarodu od vekomaj.

“Čast in slava bodi Najvišjemu sedaj in vekomaj! je ginjena in navdušena dostavila Elizabeta. Caharija je med to sveto pesmijo prišel zraven in je tudi pokleknil, dasi še ni vedel, kaj se je prav za prav zgodilo v njegovi hiši. Začutil je sicer tudi on pričujočnost božjo, pričujočnost skritega Zveličarja sveta. Tudi on bi se bil rad pridružil slavospjevu svoje žene, toda bil je še mutast kakor mu je povedal angel, ko mu je sporočil novico, da bo dobil sina.

Ko je Marija končala svojo pesem, je vstal in tudi on jo je pozdravil kar najprisrčneje. Takoj je

pa hotel pokazati s znamenji vzrok svoje nemosti. Vendar Elizabeta mu je prišla na pomoč in ji povedala vse.

“O, Marija, ti si srečna, ker si verjela, kar ti je Bog razodel. Bog je namreč resničen v svojih obljubah in njegovi služabniki ne smejo dvomiti nad resničnostjo njegovih obljub”.

Nato je Elizabeta objela prisrčno svojo sorodnico in jo peljala v hišo. Tu sti sedli in začeli druga drugi pripovedovati o veliki sreči, katera je obe zadela. Elizabeta je izpraševala tudi po vzroku, zakaj ni Jožefa poleg, kje je, zakaj ni tudi on prišel. Izpraševala jo je, kaj misli Jožef o njej in kako se obnaša do nje. Radovedna je bila, kaj bo Jožef rekel, ko bo zvedel o vsej tej veliki skrivnosti.

Marijo pa vse to ni prav nič motilo. Zaupala je trdno v Boga in njegovo neskončno modro previdnost, ki je vse to pripustila.

M. Elizabeta:

Marija! Majnik gre čez trate
in trosi cvetje na ravni,
prepeva pesmi, misli nate,
vonjav najdražjih siplje zate,
da log in gaj žari, dehti.

PO MARIJI K JEZUSU,

Na vsakem bregu ti je zgradil
najlepši majniški oltar,
zelenje sočno je pomladil,
ob vznožju šmarnic je nasadil,
vžgal solnčne luči večni žar.

Glej, s prošnjo zrem oltarje tvoje:
Vsa jutra, ki zbudi jih maj,
Marija, v tempelj duše moje
položi ljubko Dete svoje
in zemski maj bo meni raj.

Marija vse povrne.

Rev. John Plaznik.

Pred nekaj leti so sedeli skupaj pri kosilu domači župnik in dva misijonarja. Bil je prvi dan misijona in župnik je pripovedal misijonarjema, kako župnija stoji. Med

pogovori je prišla v sobo služinja, naznanit, da je v pisarni žena, ki želi govoriti z misijonarjem.

Pater Bernard, starejši misijonar, je takoj vstal in šel v pisarno.

Precej časa ga ni bilo nazaj. Ko se je vrnil, je bil precej zamišljen in resen.

“Bila je nesrečna mati”, je rekel, “s solzami v očeh me je prosila, naj

grem k njenemu sinu, ki je zelo slab. Živel je slabo in še sedaj ob smrti ne mara ničesar slišati o Bogu in o zakramentih”.

“Ali je bila to Mrs. Tominec?” vpraša župnik.

“Da, tako se piše. Popoldne po

pridigi bom šel pogledat njenega sina”, pravi misijonar.

“Vaš trud bo zastonj”, pravi resno župnik. “Sprejel vas bo s kletvijo in bogokletstvom. Opravili ne boste pri njem ničesar. Jaz, kakor tudi moj g. pomočnik sva storila vse,

da bi ga spreobrnila. Pa je bilo vse zastonj”.

“Ali je še mlad človek?” vpraša redovnik.

“Ni ravno tako mlad. Albert Tominec bo imel kakih trideset let. Kot mlad dečko, je šel v mesto k

daljnemu sorodniku, da se izučí v trgovini. Mesto se mu je kmalu tako priljubilo, da ni več maral domov, četudi so ga stariši zahtevali nazaj. Tam se je revež zgubil in udal slabemu življenju. Kot posledica tega slabega življenja je bila pa bolezen. Zbolel je nevarno. Zapuščen od vseh in smrtno bolan se je spomnil svojega doma, svojega skrbnega očeta in svoje dobre matere in se vrnil po petnajstih letih zopet domov, bolan na telesu, še bolj pa na duši. Smilijo se mi dobri stariši, posebna pa uboga mati, ki je toliko žrtvovala za njega. Dala bi bila zanj zadnjo kapljo svoje srčne krvi, samo ko bi ga mogla rešiti.

“Potem je pa najboljše, da grem takoj”, pravi misijonar.

“Ne maram vas strašiti, še prosim vas, da greste tja, vendar povem vam naprej, vaš trud bo zastonj”, pravi župnik.

“In jaz bom med tem časom molil sveti rožni venač zanj”, dostavi mlajši misijonar, Pater Gerard.

Pater Bernard je kmalu dospel na določeno mesto. Očeta ni bilo doma. Mati mu je odprla duri, ko je pozvonil. Za hip se je pojavilo veselje na njenem obrazu, ko je zagledala misijonarja.

“Kako sem Vam hvaležna, da ste takoj prišli”, je rekla in mu poljubila roko.

“Ali ste mu že povedali, da ga nameravam obiskati?”

“Ne! Si ne upam! Oče, potrpeti morate z njim. Albert se tako hitro razburi!”

“Bomo videli, Mrs. Tominec. Nekaj udarcev tudi lahko prenesem”, pravi smeje.

Mati je spremila misijonarja k bolniški postelji in rekla: “Dragi Albert, častiti Pater Bernard, eden izmed naših misijonarjev, te je prišel obiskat”.

Misijonar je pomiloval ubogega moža, ko ga je videl na postelji in ko je videl njegove spačene poteze,

katere mu je pustilo na obrazu njegovo grešno življenje.

Bolnikove bolne, nemirne oči, so se grozeče uprle vanj. “Vašega obiska ne maram!” je rekel surovo ter odločno in se obrnil v zid.

“Morda res”, pravi mirno misijonar in se vsede na stol poleg postelje. “Vendar čul sem, kako trpite in sem prišel, da vam morebiti olajšam bolečine”.

Mati je hitro odšla, da bi ju pustila sama. Šla je v svojo sobo, padla na kolena pred podobo Marijino, dvignila roke in jokajoče oči k Mariji in molila, molila, kakor more samo stiskano materino srce moliti za svoje ubogo zgubljeno dehte.

“Zakaj me nadlegujete s svojo navzočnostjo?” je jezno vprašal bolnik in pričel grdo kleti.

“Ne bo dolgo!” si je mislil duhovnik. Tu treba vse poskusiti, da rešim ubogo dušo, ki je zašla, najvelja kar hoče.

Bolnik se je tako razburil, da ni mogel več govoriti. Jezno in srdito se je obrnil popolnoma k zidu in se nj več zmenil za duhovnika.

Misijonar je nekoliko časa molčal. Mučni molk je nastal v sobi. Čulo se je samo h r o p e n j e bolnikovo. Ta molk je pa duhovnik porabil za to, da je tudi on goreče pomolil k Mariji, pribežališču grešnikov.

Nato je pa začel lepo mirno govoriti bolniku o njegovi bolezni, kako je nevarna i. t. d. Bolnik je molčal. Pater je videl, da ga od te strani ne bo dobil.

“Dragi prijatelj, ravno kar ste izustili strašna bogokletstva. Ali ste pa že kedaj preklinjali tudi Marijo?”

Bolnika je to vprašanje vidno osupnilo. Pomolčal je nekoliko. — Slednič se pa nekoliko obrne proti duhovniku in reče: “Ne, Marije pa nisem še nikoli preklinjal”.

“Potem pa smete upati”, odgovori mirno misijonar. Bolnik se še bolj

obrne proti duhovniku in ga od strani pogleda. Bil je pogled začudenja. Kakor bi se nečemu zelo čudil, tako ga je pogledal.

Misijonarju je posvetil žarek upanja.

“Potem ste pa gotovo sem pa tja kedaj tudi malo pomolili k Mariji?”

“Petnajst let že nisem videl cerkve znotraj. Tudi molil nisem, skoraj lahko rečem da nič”.

“Toraj vendar saj nekaj”.

“Tega ne smem reči, da čisto nič. Velikrat sem zvečer, ko sem legal spat mislil na dom in sem se spomnil matere, kako me je učila moliti in res, priznati moram, da sem velikrat saj površno zmolil eno “Češčena Marijo!” To sem obljubil tpi župniku, ko sem opravil prvo sveto obhajilo”.

“Prijatelj, potem ste rešeni”, je rekel veselo misijonar.

“Da! Vi se boste še spreobrnil in šli boste v nebesa!” ponovi odločno.

“Jaz? Jaz? . . . ki sem pil strašne grehe kakor vodo?” Nekoliko je pomolčal. Videlo se mu je, da bije v svoji duši velik notranji boj. “Gospod, če bi vi vedeli, kako sem živel! Zmolil sem res sem pa tja to molitev, ker sem pač tako obljubil in sam ne vem pravzaprav zakaj sem molil, saj veroval nisem nič!” Zopet je umolknil za malo časa in se zamislil. Videlo se mu je, da se mu taja trdo srce, da mu spomin uhaja nazaj v prva leta srečnih let. “Da, duhovnik, ki nas je pripravil za prvo sveto obhajilo, nas je peljal oni dan pred Marijin oltar in nas slovesno posvetil Mariji. Obljubiti smo mu morali, da bomo skozi celo življenje vsaki večer zmolili eno Češčeno Marijo”.

“Zato pa, prijatelj, Marija vam bo pomagala ob smrtni uri. Niste zastonj teh petnajst let prosili “sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri”.

“Ali res to mislite.” vpraša bolnik? “Jaz sem že davno obupal”.

“Kako morete obupati, ko me je pa ravno ta mati Marija poslala k Vam, da vam odpustim vse vaše grehe, da vas spravim z vašim Bogom, da opravite dobro spoved? Nikoli se še ni slišalo, da bi bil kdo zapuščen, kdor se je Nji priporočal”.

Solze so se zaiskrile v očesu bolnika.

“O, Bog, ali naj res upam?” . . . je rekel s tresočim glasom?

“Vse bo še dobro, moj nesrečni prijatelj. Božje usmiljenje je neizmerno veliko in Marijina priprošnja pri Bogu je vsemogočna. Marija pa sedaj le prosi za Vas. Moliva skupaj in pomagal vam bom, da bova opravila dobro izpraševanje vesti. Zveličar je umrl za naše grehe, umrl je tudi za vaše. Sedaj samo čaka, da se jih skesano spoveste in odpustil vam bo vse, vse, prav vse”.

Misijonar je dvignil križ pred oči bolnikove.

Bolnik je bil premagan in pridob-

ljen. Zajokal je kakor otrok. Trda ledena skorja grešnega življenja okrog srca se je začela tajati. Še tisto popoldne je opravil dolgo spoved.

Sv. spoved in milost božja je pa delovala čudovito na mladega moža.

Kakor bi se bil prebudil iz težkega spanja, tako se mu je zdelo. Bil je tako vesel in potolažen, kakor že dolga leta ne. Ko je opravil sveto spoved je poklical svoje stariše k postelji in jih prosil odpuščanja za vse žalitve teh nesrečnih zadnjih petnajst let svojega življenja. Posebno mater je prisrčno objel in jokaje prosil odpuščanja. Ni je bilo srečnejše matere pod solncem v onem trenutku, kakor je bila Mrs. Tominec. Kakor da bi se ji bila odvalila težka gora z srca, tako se ji je zdelo. Tudi oče je bil srečen, samo da je videl spreobrnjenje ljubljenega, nesrečnega otroka.

Pater Bernard je obiskal bolnika vsaki dan celi teden med misi-

jonom. Zadnji dan mu je še enkrat prinesel sveto obhajilo, katero je mladi mož sprejel z veliko pobožnostjo. Vendar bil je že zelo slab. Težko hropenje je kazalo, da ne bo dolgo. Ko je duhovnik končal svoje molitve, pošepetal je, naj pride bližje: “Prosim vas . . . molite še enkrat . . . Češčena Marija . . . jaz sem preslab . . . da bi . . . jo sam zmolil . . .”

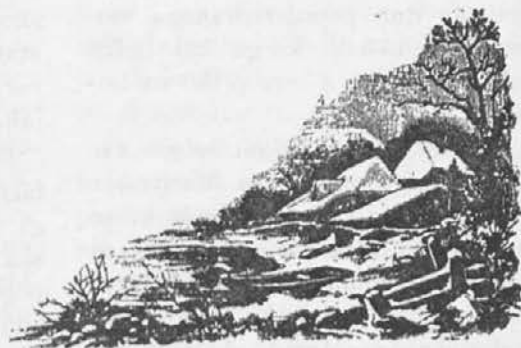
Duhovnik ginjen poklekne k postelji, z njim vred pokleknejo še enkrat vsi domači in začno počasi moliti “Češčena Marija”. Bolnik je šepetaje začel z njimi to molitev. Toda ko so prišli do “sveta Marija, Mati božja, prosi za nas . . .” je njegova glava omahnila na postelj in bil je mrtev. Njegova duša je pa vesela pohitela v večnost rešena po Marijini priprošnji.

Albert je ohranil samo iskrico ljubezni do Marije, pa je bil bogato plačan za to, — kajti **Marija vse povrne!**

Marija pomaga.

H. B.

Vem, da bravci Ave Marije o tem niti ne dvomijo. Prevečkrat so se že sami prepričali, da to ni le stara pesem pridigarjev, ampak resnica, ki jo potrjuje na stotine, deloma naravnost čudežnih slučajev. Vemo po tudi, da jih je mnogo tudi mej našim narodom, katerega ljubezen do Marije ni samo naša narodna baharija, ampak celo od tujcev pri-

znano dejstvo, da jih je mnogo pravim tudi mej nami Slovenci, ki takih zgledov o Marijini pomoči ne poslušajo več radi. Menijo, da so to duhovniške in ženske izmišljotine, s katerimi se dela neke vrste duhovna reklama za Marijino češčenje. Razsoden človek, tako z nekakim pomilovavnim nasmehom govore, to pobožno blago tudi temu pri-

merno presoja. Kakor reklama sploh, tako tudi ta duhovna vedno bolj kriči, kakor je res.

Mi sami nismo pri tistih, ki vsako reč takoj za čudež razglase. Ne smemo biti, ker smo po poklicu proti vsakemu prazno in lahkoverju. Pa zopet ne moremo, ne smemo biti mej tistimi, ki vse to, za kar ne najdejo točasno v naravi zadostne-

ga vzroka, kljub temu na celi črti naravnim vzrokom pripisujejo. To je neke vrste popularizirani, mej ljudstvo zanešeni, verski modernizem, ki ga je papež Pij X. pred enim desetletjem obsodil, kot veri sovražno stremljenje. Res, da tu ne gre naravnost za verske resnice, a skušnija uči, da se tudi pri spodkopavanju vere navadno z malim začne, Naš slovenski Luter, Primož Trubar, se je najprej proti takemu "praznoverju", vzdignil, končal je pa v krivi veri, v katero je hotel speljati tudi vse naše pradede. Bi jih tudi bil, ko bi mu jih naši apostoli, škof Hren in drugi ne bili iztrgali. Zato mimogrede omenjamo — če bi se mi škofu Hrenu in drugim možem iste dobe ne imeli za prav nič družega zahvaliti kot za to, da so nam ohranili Marijo, je dovolj.

* * *

Kar smo hoteli reči je, da nikakor ni zanamenje razsodnosti in bi dejal, možke vere, če kdo vse zahvale Mariji za ozdravljenje in podobne slučaje, za katere ni zadostnega naravnega vzroka, kar v en koš praznoverja, ali lahkoverja zmeče. Tak kristjan le kaže, da ga je nezdrav duh populariziranega modernizma okužil, ki ga kaj lahko zvede, da bo še z vero prišel na boben.

Naj te vrste kristjani rečejo kar hočejo, mi verujemo, da Marija res uslišuje prošnje svojih otrok, ki se zaupno k njej zatekajo. Prepričani smo, da je v mnogih slučajih ozdravljenja, uslišanih prošnja itd., ki jih je doslej "Ave Maria" objavila, naša nebeška Mati res pomagala. Kaj pa je s posameznimi slučajji, o tem ima pa nezmotljiva sv. Cerkev zadnjo besedo, ne pa kakí maloverni nergači.

Da pa ti ne bodo mislili, da Marija samo ženskam pomaga, ali, da samo ženske še njej pripisujejo pomoč v stiskah in težavah, hočemo zdaj priobčiti zahvalo treh mož, ki gotovo niso kaki pretirani pobožnjaki. Tako-le nam sporoča eden v ime-

nu vseh treh:

"Bravci raznih slovenskih listov, se gotovo še spominjajo strašnega gozdnega požara, ki je minulo jesen divjal po državi Wisconsin. Ni moj namen o vsem tem obširneje poročati, saj je to že časopisje storilo. A dolžnost in obljuba, ki sem jo takrat naredil, me veže, da na kratko omenim, kako je bilo, ko je požar tod okoli nas divjal. Strašni, grozni, nepozabni nam ostanejo tisti dnevi in noči. Ogenj se je z veliko naglico širil. Že par tednov prej smo v daljavi gledali goste oblake dima. Noči so bile svitile kakor ob polni luni. A ker se nam je zdelo zelo daleč in je tudi bilo, smo mislili, da mi nismo v nevarnosti.

Le prehitro se je pokazalo, da smo se motili. Podnevi so se nam oblaki dima vedno bolj bližali, ponoči pa ognjeni stebri. Kako tudi ne! Suho je bilo vse, ker dežja ni bilo že cele tri mesece, vročina neznosna in še veter je pomagal, da se je ogenj hitreje širil. Preje ko smo si mogli misliti, sta bila dim in plamen v naši najbližji okolici. Noč in dan smo bili na nogah, da bi jima zastavili pot. Od same utrujenosti skoro nismo mogli več po koncu stati. Le zavest, da gre za naše vse, nam je dajala moč, da smo vstrajali.

Jaz, komaj dveletni naseljencec na farmi, imam še prav blizu gozdnega drevja hišo in druga gospodarska poslopja. Bilo je neke sobote popoldne. Vročina neznosna, sila hud veter, ogenj vse na okoli. Gasili smo za žive in mrtve, a zastonj. Ko smo gasili tu, nas je od druge strani ogenj obkolil, da smo morali bežati, če smo hoteli oteti golo življenje. Jaz sem že obupaval, da bi mogel rešiti, kar imam, ako ne pride pomoč od zgoraj.

Okrog šeste ure popoldne. — Vse v dimu in ognju. Le še malo pa bo plamen objel moje skladovalnice drv in družega lesa, ki sem ga s trudom skupaj spravil, da bi mi vrgel za bližnjo prihodnost potre-

ben denar. Mračiti se je začelo. Mi ki smo nosili vodo do smrti utrujeni. In vse ni nič izdalo, kakor bi olje zlivali na ogenj. Plamen je že poželjivo stegal svoje nenasitne krvave roke, da se oprime moje prve skladovalnice. Meni je bilo pri srcu, kakor, da bi mi kdo kri pil iz njega. Vrgel sem se na kolena, pogledal proti nebu in s zaupanjem, kakor še nikoli zaklical: Marija, skoraj vselej, kadar sem te prosil pomoči, si me uslišala, pomagaj mi še v tej stiski, saj vidiš, da sem sam vse storil, kar je bilo v moji moči.

Komaj sem to izgovoril, zaslišim v daljavi neko bobnenje. Ne vem če grmi kali, pravim okoli stoječim. Oni pa pravijo, da se tako bobnenje večkrat čez dan sliši. Sicer pa že to ni kazalo, da bi bilo grmenje, ker je bilo vse jasno, niti enega oblaka ni bilo nikjer videti. A sliši se drugič, tretjič, glasneje in razločneje. Z očmi smo si dejali, da bo vendar le grmenje. In res so se v daljavi pokazali črni oblaki, grmenje se je vedno glasneje in bližje čulo, tema je postajala. Mejem se je ogenj oprijel moje prve skladovalnice. Hiteli smo z vodo, da mu jo iztrgamo, dokler mu Bog ne ukaže: Stoj! Prve debele kaplje so začele padati. Še pa trenutkov in dež se je vлил kakor iz škafa. Ker je potem še celo noč dežilo, četudi ne več tako močno, smo bili rešeni.

Ker smo jaz in moja dva soseda, Fr. Morgal in Ant. Toleni, v teh težkih urah obljubili, da hočemo, če nas Marija usliši, to objaviti v njenem in našem listu Ave Mariji, ter ji poslati skromen dar, s tem spolnujemo svojo obljubo. Prilagamo \$1.50, vsak 50c in prosimo za objavo te zahvale. Iz dna hvaležnih src kliče-mo:

Naj se glasi do konča dni
Češčena si Marija Ti!

Ludvik Perušek,
Tioga, Wis.

Še nikdar ni bilo slišati.

Zakonska Koren sta bila sicer enega srca, hočem reči, da sta se rada imela, nista pa bila enega prepričanja. Ko bi se bila še v prepričanju strinjala, bi daleč na okoli ne bilo tako srečnega zakonskega para. To sta sama najbolj čutila. Zato sta si vse prizadejala, da bi se tudi v tem zedinila. Spočetka ji je on vsak dan razlagal Marksov rdeči evangelij in hotel na vsak način še njo porudečiti, ona mu je pa z isto vnemo oznanjala evangelij Kristusov, na katerega je tudi on enkrat prisegel, a pozneje njemu in njegovi oznanjevalki cerkvi hrbet obrnil. Ker se ne enemu ne drugemu spreobrnjenje ni posrečilo, sta ostala vsak pri svojem. On jo ni več odvrčal od cerkve, ona ga ni več gonila vanjo.

Toda, če bi trdil, da se Mrs. Koren po brezvpešnih poizkusih, moren po obrniti nazaj na pravo pot, ni več brigala zanj, češ zadosti je star, naj dela kar hoče, bi ji delal krivico. Kot dobri ženi, ki je imela srce za moža in mu bila uslužna v vsem, kar ni bilo zoper njeno vest in vero, ji ni moglo biti vseeno, ali je samo po imenu ali tudi po življenju kristjan. Največ njene molitve in sv. obhajil je šlo zanj, Marija naj bi ji pomagala ga spraviti nazaj na pravo pot. Ko so začeli otroci spodraščati in drug za drugim pohajati v šolo, je še podvojila svoje molitve. Je pač vedela, da sami ne bo mogče tako vzgojiti svojih otrok, kakor bi jih rada. Res da mož ni bil tak, ki bi nalašč podiral, kar je ona sezidala, a dobro njegova verska brezbržnost brez dvoma ni vplivala na otroke. To so kazala že njih vprašanja. Na potu v cerkev so jo več-

krat popraševali: Mama zakaj pa ata ne hodi z nami v cerkev in k sv. obhajilu?

Tako popraševanje jo je vedno zbudilo. Ko bi jo bili otroci opazovali bi bili zapazili, da je glede odgovora v zadregi. Na eni strani kot pametna mati ni mogla naravnost povedati zakaj, ker bi bila s tem očetu spodkopala ugled, otrokom pa dolžno spoštovanje. Na drugi strani jim pa zopet ni hotela vsega prikrivati, ker je upala, da bo molitev nedolžnih otrok dosegla, česar ona kakor je mislila, ni vredna. Kolikor je mogla obzirno jim je dopovedala, da je ata molitve potreben. Sam ne more veliko moliti, jim je pravila, ker ob delavnikih mora trdo delati, da jih preživi in obleče, ob nedeljah je pa počitka potreben, zato morajo pa oni bolj pridno zanj moliti. Otroci so bili videti s temi zagovori zadovoljni in so radi molili za trudnega ata, ki ne more v cerkev. Njej je bilo pa vedno težje pri srcu. Težke slutnje so jo mučile, da jih zna pozneje, ko bodo zvedeli resnico očetov zglede potegniti za seboj in vničiti vse njeno skrbni polno delo. Noč in dan je mislila, kako bi mogla saj otroke lepo krščansko vzgojiti in verne ohraniti. Toda konec njenega razmišljanja je bil vedno isti: Brez očeta ne bo šlo, najprej moraš njega pridobiti. In ga bom, je bil njen sklep, naj velja kar hoče!

Bilo je prvega maja. Mož je šel k rdečim Marksovim šmarnicam, žena z otroci pa k Marijinim "Otročiči moji" jim je ljubeče dejala po poti ves ta mesec je posvečen vaši nebeški mami, ki vas ima še raji, kakor vas morem jaz imeti. Ta me-

sec ima ona ključke do vseh nebeških milosti. Česarkoli jo bomo prosili, bomo dobili. Kajne da bomo cel mesec pridno hodili k šmarnicam in "ves ta mesec je posvečen vaši nebeški Materi. "Bomo, mama, vsak dan bomo hodili k šmarnicam", so vsklikali drug za drugim, "pa vse bomo za ata darovali". Ti vskliki nedolžnih src so vkresali novo iskro upanje v njenem srcu. Po prvi šmarnični pobožnosti je peljala svoj dragi drobiž k altarju Majniške kraljice, da ji izroči skupen sklep in priporoči svojo in svojih otročičev srčno zadevo. "Marija," je vzdihnila proseče, ko se je vrgla s svojimi malimi na kolena, ne bom ti razkladala, zakaj smo prišli. Saj veš kaj hočemo, našemu atu pokaži zopet pravo pot, ki jo je zgrešil. Če jo po tebi ne bo našel, je ne bo našel nikoli. Marija, ako jaz nisem vredna, da bi me uslišala, usliši te moje nedolžne mame. Sklenili smo, da ti ne damo miru, dokler nas ne uslišiš."

In res kdo je bil mej najzadnjimi, ki so večer za večerom še klečali pred šmarniškim altarjem, ki je bil ves kakor en sam cvet? Mrs. Koren s svojimi otročiči. Vsak večer je Majniško kraljico na novo spomnila na svojo prošnjo in vsak večer jo je s prisrčnejšo molitvijo zalila. Dolgo časa je bila Marija videti gluha za njene in njenih malčkov prošnje. V nedeljo so že oznanili sklep šmarnic, a pri Mr. Korenu ni bilo opaziti še nikake spremembe. Njegove rdeče šmarnice so vedno mnogo dalje trajale kot v cerkvi. Šele pozno v noč je prišel odkod. Edina dobrota, da so otroci navadno že spali in niso videli kako je kot žival brez molitve hodil k počitku.

Predzadnji šmarniški večer. Vsi drugi so že davno zapustili cerkev, le Mrs. Koren je s svojimi angeljčki še klečala ob majniškem altarju. Zdaj je tiha molitev vrela iz njene srca, zdaj je na pol glasno vzdihnila, da se je plaho ozrla okrog sebe, če jo ni morda kak nepoklican slišal. Otročiči, dasi po naravi tako nepočakani, so potrpežljivo vstrajali ob njeni strani, ker so vedeli, da gre za ata. Zakristan je že pokušal iz zakristije, kdaj bo tudi ta mati s svojim drobižem odšla, da zapre cerkev. Toda prizor, ki se mu je nudil, je bil prelep, da bi si ga upal motiti. Brez posebnega opazovavnega daru je lahko spoznal, da se ta žena v obupnem, a vendar zapupnem boju bori z Marijo. Celo njeno obličje je govorilo: Marija predno daš iz rok ključce majniške kraljice moraš še mene uslišati.

Istočasno kakor ona pred majniškim altarjem, se je on doma boril z Marijo. Druge večere ga kar ni zdržalo doma, komaj je čakal, da je prišel v krog svojih somišljenikov. Ta večer ga pa kar nič ni mikala običajna družba. Še nekako silil se je od doma, nazadnje je pa le doma ostal. Nažgal si je svojo priljubljeno smodko, se vsedel v naslonjač in pustil svojim mislim prosto pot. Naenkrat so bile v stari njegovi domovini. Preromale so vsa pota od zorne, brezskrbne mladosti, do takrat ko ga je skrb za vsakdanji kruh gnala čez morje, v to drugo njegovo domovino. Tudi drugokrat so se mu misli večkrat ukradle čez ocean v leta, ko mu je življenja maj s cvetjem posipal pot.— Toda ti spomini, kakor so bili sladki, mu niso bili po volji. Kakor hitro se jih je zavedel, je nekako nejevoljno stresel glavo, kakor da bi ga kake prav sitne muhe pasjih dni nadlegovale. Tudi ta večer se jih je spočetka otepal, a so ga tako opojili, da se jih ni mogel otepti. Kar nekako obsedli so ga. Ne vem kolikokrat mu je smodka ugasnila, tako se je zatopil vanje.

Očetova hišica tam pod Gorjanci, na lepem solčnem kraju, prijazna Marijina kapelica ob njej, zelena trata pred njo, kamor je v zgodnji pomladi hodil poslušat, kdaj bo prva trobentica zatrobila, da je pomlad tukaj, vse to je v tako živi podobi romalo mimo njega, kakor da bi pravkar doživljal. Kakor začarani so mu drugače hitro se menjajoči spomini obviseli na majniških prizorih otroških let. Sprva se jih je ustrašil, ker so jih prepletale zlate nitke vere, ki jo je on že zdavnaj

zavrgel. A se je čutil preslabega, da bi se mogel iztrgati iz njih opojnega objema. Kar čutil je ne mrzlo ampak gorko roko že zdavnaj mrtve mamice, kako ga za ročico držeč pelje na polje s seboj, kako ga ob znamenju prime za drobno desnico in mu napravi križek, kako sta s sestrico v bližnji senci, kjer se je mamica vbijala s težkim pomladnim delom, povijala raznobarvene cvetlice v vence in šopke, da bo na večer Majniška kraljica v svežem cvetju, kako ga je nazaj grede mamica vzdignila, da je sam obdaril Marijo in Jezuščka s svežim šop-

kom, kako se je po skromni večerji cela družina zbrala ob znamenju, da splete Kraljici maja duhovni rožni venec. Ti spomini so se mu tako živo prerili v ospredje, da je pozabil kaj je. Srce, ki mu prej žena z vso svojo ljubeznivostjo in mogla blizu, mu je ob teh majskih prizorih postalo mehko, kakor je bilo takrat, ko jih je v resnici gledal.

Za trenutek se je predramil iz te naravne zamaknjenosti, prižgal zopet ugaslo smodko in samega sebe spraševal, kako, da se danes teh vzne mirljivih spominov kar ne more otrestiti, čimbolj se jih oteplje tembolj silijo vanj. Še predno je mogel dati odgovor na to vprašanje, je bil že zopet pri kapelici na rojstnem domu. Pa kako ali so prejšno Marijino podobo nadomestili z novo? Saj mi je Marijin res materinsko ljubeznjiv obraz, ki sem ga gledal kot otrok, še dolga leta stal pred očmi. Ta pa je tako mrk in žalosten, kakor bi ne bil Marije Pomočnice ampak Sedem žalosti. A glej tam prihajajo mati! Tudi oni so vsi žalostni in potrti in še ne pogledajo me ne.— Mati, ali ni res to druga podoba, kakor je je bila nekdanj? Debele solze mesto odgovora. — Mati jaz ne razumem vaših solz. — Sin moj, jaz pa razumem zakaj se tebi Marijin obraz in izraz drugačen zdi, kot se ti je zdel nekdanj. Njena podoba, njen obraz in izraz je isti, spremenil si se ti. O ko bi bil ti še vedno tisti, ki je nekdanj delal šopke in pletel vence, da ob angeljevem pozdravljenju okraši svojo nebeško mater Majniško kraljico, še prav iste mile materinske poteze bi odkril v njenem obličju. Toda tvoje nekdanj tako nedolžno oko je otemnelo, zato le temno vidi. A sin moj, povej mi odkrito, kakor si mi nekdanj vse povedal, kar ti je težilo srce, kdaj si bil bolj srečen, ali takrat, ko ti je podoba Marije pomočnice iz domačega znamenja še jasna stala pred očmi, ali danes ko jo motno in mrko gledaš pred seboj, ker je tvoje oko motno? Povej mi, prosim, ne

prikrivaj mi!

Mati . . . je kriknil na pol glasno in se stresel, ko je začul po stopnjicah korake žene z otroci. Skoraj nejevolen je bil, da so mu odgovor v ustih pretrgali. Rad bi bil prikril, kaj se je ta čas godilo v njegovem srcu, pa ni mogel. Podoba žalostne Marije pomočnice v domačem znamenju, jokajoča njegova mati ob njem in njeno neodgovorjeno zaupno vprašanje, vse to je preveč preoralo njegovo dušo, da bi se ne pojavilo tudi na zunaj. Nekaj časa se je otresal ženinih vprašanj,

kaj mu vendar je, da je tako pobit in zamišljen. Ko je pa videl, da ne more utajiti, ji je vse priznal, kar se je ta večer z njim godilo. Pa tudi ona mu je povedala, kako se je istočasno borila zanj z Marijo. Oba sta bila prepričana, da je tu mogočna in milostna roka Majniške kraljice vmes. Pozno v noč je že bilo, ko se je končno odločila Marijina zmaga. Zakonska Koren sta prvič skupaj padla na kolena in se ji prisrčno zahvalila za prejeto milost. Speči otročički pa so se smehljali, ker so jim menda angelji povedali, da bo odslej tudi ata hodil z njimi

v cerkev . . .

Težko so se Marijini otroci poslavljali od majniškega altarja, kakor se otrok težko loči od matere. Skoraj vsak se je po končani zadnji majniški pobožnosti še malo pomudil v cerkvi. Nazadnje je pa Korenova družina le sama ostala, seveda tudi ata z njo. Da, njemu se je še najmanj mudilo domov, toliko je imel svoji Materi po dolgi ločitvi povedati. A ko so se slednjič le vzdignili je maj šel z njimi. V cerkvi je bil končan, pri Korenovih se je šele začel.

F. Krizostom Sekovanič O.F.M.

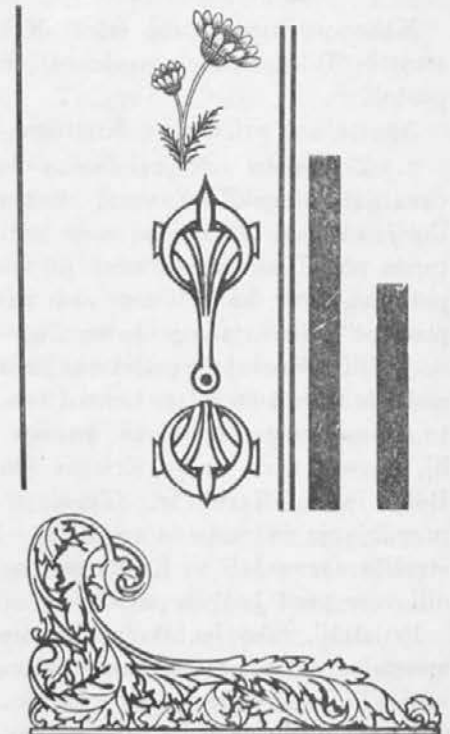
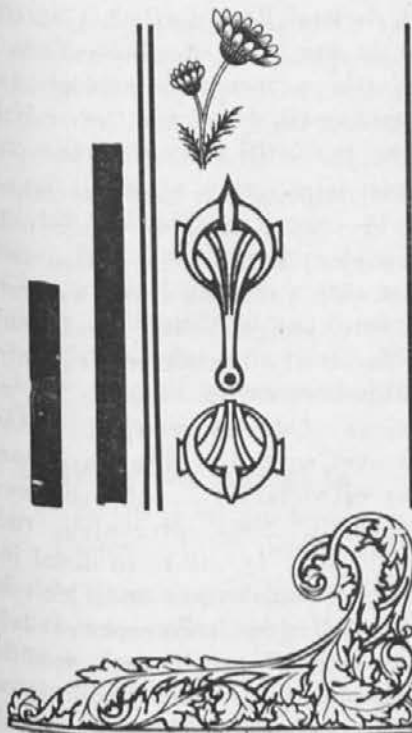
TI SI TISTA.

Solnce mlado se je vspelo
čez azurni svod.
Bliskov sto je zagorelo:
vnel se je obod.

Sredi bisernega trona
plava ona — blažena . . .
Zvezdice so njena krona,
žezlo — lilija.

Rajski pajčolan se vije
preko tihih gor.
Na poljane žejne lije
rahli rožni zor.

O Marija, ti si tista,
stokrat blagoslovljena,
vsa nedolžna, snežno čista
majniška Gospa.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

ŠESTA NEDELJA PO VELIKI- NOČI.

Pa tudi vi bote pričevali.
—Jan. 15,27.

Kristus Gospod je obljubil aposto-
lom, da jim pošlje sv. Duha, Tolaž-
nika, in da bo ta Duh pričeval o
njem. In dodal je, obrnivši se k
apostolom: "Pa tudi vi bote pričeva-
vali".

O čem naj bi ti pričevali? O Kri-
stusu Gospodu.

O tem pričevanju hočem danes z
vami premišljevati. Naša dolžnost
je namreč, da vedno in povsod pri-
čujemo o Kristusu. On sám je re-
kel: "Vsak torej, ki bo mene spo-
znal pred ljudmi, njega bom tudi
jaz spoznal pred svojim Očetom, ki
je v nebesih. Kdor pa bo mene za-
tajil pred ljudmi njega bom tudi jaz
zatajil pred svojim Očetom, ki je v
nebesih". (Mat. 10, 32-33).

Kako pričujmo toraj mi o Kri-
stusu? Tako, kakor so pričevali a-
postoli.

Apostoli so pričevali o Kristusu:

1. **Z besedo.** Neprenehoma so
oznanjali njegovo sv. vero, kakor
jim je ukazal: "Pojte po vsem sve-
tu, in učite vse narode, učec jih iz-
polnjevati vse, karkoli sem vam za-
povedal". In to nalogo so navduše-
no vršili. Komaj je prišel sv. Duh
nad nje, razšli so se po širnem sve-
tu, povsod oznanjevali sv. evange-
lij, povsod učili, da je Kristus Sin
Božji in naš Izveličar. Trpeli so
preganjanja in muke, a to jih ni o-
strašilo. Oznanjali so Krista in bran-
nili vero pred Judi in pagani.

Prijatelji, tako je bilo pričevanje
apostolov. Tudi mi moramo pričeva-
vati. Tudi mi moramo nauk Gospo-
dov oznanjati. Res, da vsak ne mo-

re biti apostol, ne more biti škof,
ne more biti duhoven, da bi iz priž-
nice oznanjal Gospodovo besedo.—
Toda prav vsak, vsak brez izjeme,
pravim, lahko oznanja Kristusov
nauk doma, v družini, lahko ga o-
znanja, brani in zagovarja v jav-
nem življenju, v svojem poklicu, po
društvih. Kjerkoli smo — in če bi
bili med samimi nasprotniki — po-
vsod spoznavajmo našo sv. vero in
branimo njena načela! Ne pripusti-
mo, da bi nam naš najdražji zaklad,
sv. vero, sramotili!

Neka gospa je potovala s svojo
hčerko in nekoč obedovala v gostil-
ni, kjer je bilo zbranih že več go-
stov. Govorilo se je o raznih stva-
reh, seveda tudi o veri, o Bogu itd.
Posebno sta bila dva mlada moža,
ki sta zaničljivo govorila o veri in
Bogu. Nikdo si jih ni upal zavr-
niti. Končno je pa vstala mlada de-
klica in rekla: "Tako se pa ne sme
govoriti o ljubem Bogu". Vse je
obmolnilo, vseh je bilo sram. Eden
starših gospodov je potem vstal in
rekel: "Prav imaš, hčerka, tako se
ne govori o Bogu!"

Vidite, kako je ta nedolžni otrok
pričeval o Bogu? Ta otrok je ve-
del, kaj je njegova dolžnost? Dra-
gi moji, naj nas to dete ne osra-
moti. Sramotilo nas pa bo, če bo-
mo stali pred nasprotniki in mol-
čali.

2.—Apostoli so pričevali o Gospo-
du z dejanji. S kakimi dejanji? S
tem, da so po veri, katero so učili,
tudi živeli. Kristus jih je učil:
"Ljubi Gospoda svojega Boga iz ce-
lega svojega srca, iz cele svoje duše,
in iz vse svoje misli". In ljubili so
ga, božja zapoved jim je bila nad
vse. Judje so jim grozili s kazni-

jo, a kaj so apostoli odgovorili:—
"Boga treba bolj slušati ko ljudi!"
Bog jim je bil nad vse! — Tako mo-
ramo ravnati tudi mi. Bog nad
vse! V vsch naših delih kažimo
ljubezen do bližnjega, da se bodo i
nad nami spolnile Gospodove bese-
de: "Po tem vas bojo vsi spozna-
li, da ste moji učenci, da bote lju-
bili drug drugega". In tako bomo
tudi mi z dejanji pričevali o Kri-
stusu.

3.—Apostoli so pričevali, ker so z
radostjo prenašali križe.

Mnogotere, križe, pravim. Gos-
pod sam jim je rekel: "Izdajali vas
bodo v zборе in v svojih shodnicah
vas bodo bičali. Pred glavarje in
kralje vas bodo gonili zaradi me-
ne . . . In vsi vas bodo sovražili; ra-
di mojega imena. (Mat. 10, 17, 22)
"Iz shodnic vas bodo metali, pride-
ura, da bo vsak, ki vas umori, me-
nil, da stori Bogu službo". (Jan. 10,
2.) In vse se je dopolnilo. Toda z
radostjo so prenašali apostoli vse
muke, veseli, da morejo vero v Kri-
stusa zapečatiti s svojo krvjo.

Prijatelji, od nas nikdo ne zahte-
va krvi za Kristusovo vero; toda
preganjanj zaradi vere imamo tudi
mi dovolj. Vzemimo v roke nasprot-
ne liste, knjige, kočko obrekovanj,
koliko laži! Prenašajmo to potr-
pečljivo, veseli, da moremo kaj za
svojega Odrešenika trpeti. "Ako
vas svet sovraži, vedite, da je me-
ne prej sovražil . . . Ako so mene
preganjali, bodo preganjali tudi
vas" (Jan. 15, 18.) In dodal je:
"Blagor vam, ko vas bodo kleli in
preganjali in vse hudo zoper vas laž-
njivo govorili, zaradi mene, veselite
se in radujte, ker vaše plačilo je o-
bilno v nebesih". (Mat. 5, 11-12.)

Ob času francoske revolucije so bile k smrti obsojene (14. junija 1794) vse sestre samostana Montmartre. Na javnem mestu naj bi bile vse obglavljene. Rablji so prišli po nje z vozom, in veselega obraza so stopile sestre na voz. Nato so očitno spoznale vero v Kristusa in pričele peti: Salve regina, Češčena bodi Kraljica!, kakor pri pogrebih sester. In pele so pesem po pariških mestnih ulicah, pele so jo, ko so stopale na morišče. In pele so jo, ko je padala glava za glavo pod sekuro. In ko je naposled predstojnica samostana kot zadnja vklonila svojo glavo pod sekuro in je sekira dovršila svojo nalogo, tedaj še le je umolknilo petje. Divje množice, ki so navadno pri obglavljenju kričale, so groze molčale . . . Tiho so poslušale petje redovnic, ki so poč s svojo krvjo pričale o Jezusu Kristusu.

In kar so storile slabotne redovnice ob času grozne prekucije, tega bi mi, prijatelji, ko nam ne grozi nika nevarnost, ne mogli storiti? Se bomo li morda vsled sramotenja, vsled napadov nekaterih brezvercev in odpadnikov bali, pričevati o Kristusu? Bog nas varuj kaj takega!

Danes teden bomo praznovali velik cerkven praznik — spomin dneva, ko je bil poslan sv. Duh nad apostole. Sv. Duh jim je dal moč, da so povsod neustrašeno oznanjali Krista, tolažil jih je v trpljenju, tako da so bili križi njihova radost. Molimo na binkoštni praznik tudi mi, da bi prišel sv. Duh tudi v naša srca, da bi tudi nam dal svojo moč, da bi tudi nas tolažil, da bomo tudi mi, kakor apostoli, vedno zvesto pričevali o Kristusu. Amen.

BINKOŠTNA NEDELJA.

In bili so vsi napolnjeni s sv. Duhom. Dej. Ap. 2,4.

Kar je Kristus apostolom pri slovesu pri zadnji večerji obljubil, zgodilo se je danes. Apostolsko dejanje nam pripoveduje: "Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi učenci sku-

paj. In nagloma je vstal z neba šum kakor prihajajočega silnega vetra, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. In prikazali so se jim razdeljeni jeziki, kakor plameni in obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s sv. Duhom".

Ta dogodek praznujemo današnji praznik. V prvi vrsti sicer slavimo tretjo Božjo osebo, sv. Duha; opominja nas pa današnji praznik istočasno, da bi prosili sv. Duha za njegove darove. Za katere darove naj ga pa prosimo? Kake darove pa je prinesel apostolom? Prišel je sv. Duh v podobi ognja in vetra. Ogenj sveti in greje — označen je v njem dar luči in ljubezni; veter je močan, silen — označen je dar moči. In o teh darovih premišljajmo danes!

Dar luči je prinesel sv. Duh apostolom.

Tri leta so hodili s Kristusom, vendar niso še vseh njegovih naukov razumeli. Gospod sam je rekel pri poslednji večerji: "Še mnogo vam imam povedati, toda sedaj ne morete nositi". Človek, živeč v zemskih skrbih, se kaj težko dvigne v nebeške višine. Tako je bilo tudi pri apostolih. Mnogih stvari niso razumeli. Kristus je rekel, da je prišel oznanjat in širit kraljestvo božje — apostoli so mislili na svetno kraljestvo. Kristus je rekel, da bo dal svoje Telo v hrano, oni niso razumeli duhovnega pomena te obljube. Treba je bilo apostolom luči, svetlobe. Zakaj jim ga ni dal Kristus? Zato, ker je to lastnost tretje božje osebe, sv. Duha. Kristus uči — sv. Duh razsvetljuje; Kristus seje — sv. Duh pripravlja zemljo duše in jo obseva z žarki milosti.

Ni li to krasen dar sv. Duha? I mi ga tako zelo potrebujemo — toliko stvari ne razumemo! Kristus pravi: "Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravičnost"! — Mi iščemo to kraljestvo na svetu, in iščemo njegove krivičnosti! Kris-

tus je rekel: Kruh, ki vam ga jaz dam, je moje telo, kdor je ta kruh, bo živel na veke!" Mi hrepenimo po vsakem drugem zavživanju bolj, kakor po sv. obhajilu. Prosimo sv. Duha, naj nas razsvetli, da bomo hrepeneli po tem, kar je v naše zvečičanje!

Dar ljubezni je prinesel sv. Duh apostolom.

Res, da so apostoli že prej ljubili Izveličarja, toda ta ljubezen ni bila popolna. Nepopolna, se vprašate? Vsaj so hodili že 3 leta za Kristusom, zapustili so dom, svoje čolnice, jezero, mreže, sploh vse in šli za Gospodom — in vendar naj ne bi bila njihova ljubezen popolna? Ni bila, dragi moji! Z njih ljubeznijo je bilo spojenega še mnogo samoljubja. Pomislite na Petra, kako je vprašal Gospoda: "Vse smo zapustili, kako bo naše plačilo?" Hoteli so imeti plačilo za svojo ljubezen! Niso ljubili Gospoda radi njegega samega, pričakovali so marsikaj od njega, in taka ljubezen ni čista, zato so pa tudi, ko je bil prijet, ko je bilo treba trpeti, takoj pobegnili. Ko je pa prišel nad nje sv. Duh, je postalo vse naenkrat drugače. Njihovo srce je plamtelo ljubezni. "Kdo nas bo ločil od ljubezni Gospodove?", vprašuje sv. Pavel. "Trpljenje? Težave? Glad? . . . Gotov sem si, da niti smrt . . . nas ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu Jezusu" (Filip. 1; 23.)

Prej so se bali križa, potem so ga ljubili. Spomnite se na Petra, kako je bil vesel, da bo umrl kakor Gospod, na križu, spomnite se na Andreja, kako se je razveselil, ko je zazrl križ, na katerem je imel biti križan. To je bila popolna ljubezen.

Take ljubezni potrebujemo tudi mi. A naša ljubezen je mnogokrat tako nepopolna. Dokler nam Bog daje svoje dobrrote, ga ljubimo, ko nam pošlje križ, trpljenje, godrnjamo, bežimo, kakor so bežali apostoli. Dokler je dobro z Bogom, smo pri njem; ako pa grozi kaka nevar-

nost, kako nasprotstvo, ga zapušča-
mo — da mnogi so, ki ga izdajo, ka-
kor ga je izdal Judež. To ni popol-
na, to ni čista ljubezen. Zato pa
prosimo danes sv. Duha, naj vžge
v naših srcih plamen čiste, popol-
ne ljubezni do Boga!

Dar moči, sile, je prinesel sv.
Duh apostolom.

Začetkom je apostoli niso imeli.
Zanašali so se na se, a so se golju-
fali. "Če bi se vsi nad teboj pohuj-
šali, jaz se ne bom!" je zatrjeval pri
zadnji večerji Peter Gospodu. "Ko
bi moral umreti s teboj, jaz te ne
bom zatajil!" In glejte, preprostega
dekleta se je Peter tako prestrašil in
zbal, da je Gospoda zatajil. In ka-
ko so vsi pobegnili, ko so vojaki vje-
li in zvezali Gospoda.

Ko je prišel nad nje sv. Duh, mi-
nul jih je ves strah. Napolnjeni so
bili z močjo. Šli so iz hiše, kjer so
se iz strahu pred Judi skrili in ne-
ustrašeno oznanjali Krista! Slišite

Petra! "Možje Judje in vsi, ki pre-
bivate v Jeruzalemu, to vam bodi
znano in zaslišite moje besede . . .
Jezusa Nazareškega, moža potrjene-
ga od Boga med vami z močmi in
s čudeži in znamenji . . . ste po ro-
kah krivičnikov križali in umorili . . .
tega Jezusa je Bog obudil, česar smo
priče mi vsi" (Dej. Ap. 2, 14). Ta-
ko je govoril Peter pred množico. Je
to res tisti Peter, ki je še le pred
kratkim časom zatajil Gospoda pred
slabotno žensko? Enako oznanja
besedo božjo Janez, ljubljenec Go-
spodov, ki je pobegnil, ko so Go-
spoda vjeli! Istotako neverni To-
maž, ki od strahu ni hotel niti
verjeti, da je Kristus res vstal od
mrtvih. Od kod ta moč in neustra-
šenost? Sv. Duh je prišel nad nje:
"Napolnjeni so bili vsi s sv. Du-
hom".

Pojdimo dalje! Apostoli so šli
med Jude in pagane, bili tepeni, bi-

čani, vrženi v ječe, mučeni, usmrče-
ni, vsi so umrli, razun sv. Janeza,
mučeniške smrti. Odkod ta moč,
odkod ta sila? Bila je dar sv. Du-
ha.

Dragi, prosimo tudi mi sv. Du-
ha za moč. Tako slabi smo . . .
Tako hitro odpademo od Kristusa,
tako hitro ga premnogokrat zataji-
mo. In vendar je rekel Gospod:
"Kdor bo mene spoznal pred ljud-
mi, tega bom tudi jaz spoznal pred
svojim Očetom; kdor pa bo mene
zatajil pred ljudmi, zatajil ga bom
tudi jaz pred Očetom!" Potrebni
smo tedaj sile, potrebni moči.

To so darovi sv. Duha: dar svet-
lobe, ljubezni in sile. Prosimo in
molimo, kakor moli danes sv. cer-
kev: "Veni sancte Spiritus" — pri-
di, sv. Duh, razsvetli nas, vžgi v
naših srcih ogenj goreče ljubezni,
da bomo vedno neustrašeno spozna-
vali svojo vero in tudi po sv. veri
živeli. Amen.

Dragi naročniki lista Ave Maria!

Mnogokrat čujemo prošnjo, "zakaj ne naredimo list Ave Maria v tednik".

Toda naši naročniki pozabljajo, da smo to že naredili, da, da smo še več naredili, da izhaja "Ave Maria" dvakrat na teden in sicer pod imenom "Edinost".

Vsi se še dobro spominjate, da smo bili prisiljeni sprejeti "Edinost" radi tega, ker je prihajalo toliko dopisov, za list "Ave Maria", da jih nismo mogli več sprejemati. Tudi se je izražala želja, da bi v listu "Ave Maria" pisali samo nabožne, svetle stvari, vse drugo kakor politiko, dopise, pa bi naj priobčevali drugje. In zato ker nismo mogli "Ave Maria" same narediti na več, kakor na vsako drugo soboto, zato smo pa sprejeli list "Edinost".

Zato kdor hoče imeti celo "Ave Maria", mora biti ob enem tudi naročnik lista "Edinost".

Zato vabimo vse svoje naročnike, naj nam za mesec maj pomagajo, da razširimo list "Edinost" kolikor naj več mogoče po slovenskih hišah. Kdor izmed naročnikov lista "Ave Maria" še nima "Edinost", takoj danes naj si jo naroči! Ne bode mu žal!

Lepo prosimo vse svoje naročnike in prijatelje, naj ta mesec maj posvete zlasti pridni agitaciji za list "Edinost". Naj za mesec maj Mariji na oltar prineso svojo naročnino in naročnino kakega svojega prijatelja.

Zlasti priporočamo "Edinost" tistim, kateri še ne bero radi pobožnih stvari. Nekateri pravijo, da je "Ave Maria" preveč pobožna za nje. Dobro! Naroče naj si ali naročite za take "Edinost".

EDINOST STANE NA LETO SAMO \$3.00.

Kedor se bode v mesecu maju naročil na "Edinost", dobi posebno nagrado v obliki krásnega rožnega venca iz biserov v vrednosti \$1.00. Enako, kedor pošlje naročnino za kakega novega naročnika. In sicer velja to samo za nove naročnike za celo leto. — Sedaj pa na delo!

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

